

Absolt el cap de la trama de nadons robats

El doctor Vela és culpable de tràfic de nens, però el tribunal considera prescrit el delict

Eduardo Vela, declarant, al juliol ■ EFE

Díaz convoca eleccions a Andalusia pel 2 de desembre

La presidenta diu que vol "estabilitat"

Busques el millor per a la teva llar?

Ho tenim!

mac

MacMobles Cañellas

Sant Josep, 8 - Mataró - T. 93 790 20 72

www.macmobles.cat

EL PUNT AVUI+

1,20€

DIMARTS • 9 d'octubre del 2018. Any XLIII. Núm. 14784 - AVUI / Any XL. Núm. 13654 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P6,7

Pendents de la suspensió

ANÀLISI • Un informe dels lletrats del Parlament sosté que no es poden computar els vots delegats dels diputats de JxCat

PLE • La mesa es tornarà a reunir al matí, ERC vol revisar l'acord de dijous per evitar el bloqueig i el PSC recorre al TC

CULTURA-ESPECTACLES

P23

El fèretre amb les despulles de Montserrat Caballé, acabada la cerimònia d'ahir a Barcelona ■ EFE

Comiat senzill a Caballé

El funeral per l'artista reuneix la màxima representació institucional

Nacional

P14

Un menjador escolar a Reus ■ A. REUS

Front contra el decret dels menjadors

AMPA, sindicats, veïns i entitats educatives anuncien mobilitzacions

Nacional

P8

El jutge de l'1-0 no troba indicis de rebel·lió

Nacional

P10

Turull a Llarena: "Vostè em fa pres polític"

L'ESPORTIU

Llum verd a aspirar als Jocs d'hivern al Pirineu

Concerta visita a:
info@bleconomistes.com

BL Economistes, S.L.P. Som el teu suport

- Assessorament fiscal
- Confeció dels impostos trimestrals i comptabilitat
- Constitució de societats, alta a Hisenda de societats i autònoms
- Atenció de requeriments, revisions i inspeccions d'Hisenda
- Laboral
- Declaracions de renda de les persones físiques

30 anys d'experiència

C/ Barcelona, 12-14, 2n 2a - 08301 Mataró - T. 937 551 455
www.bleconomistes.com

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Tian Riba

Tamara

Tamara Carrasco, l'activista que va ser acusada de terrorisme per la vaga general del 8-N, haurà de continuar confina-

da a Viladecans perquè el jutge de l'Audiència Nacional Manuel García Castellón considera que la justícia ha de consistir a humiliar la gent. Bé, oficialment, és perquè els CDR continuen actius, que ja és prou motiu perquè tots els progressistes consideren que Vox és culpa de l'independentisme –“portava minifaldilla”– obrin la boca, però aquesta barrabassada és igual. Se'n podria inventar una altra. Al cap i a la fi, els autors de ficció, fins i tot els dolents, se senten com déus davant del paper en blanc. Com l'incit Pablo Llarena, que acusa els líders independentistes empresonats d'impulsar la fugida de 3.000 empreses i d'obligar el *Gobierno de España* a “sortir al pas” d'una retirada massiva de diners dels bancs. Tant li fa que l'ordre de la retirada provingués de La Moncloa i del *preparao*. Però és igual.

El Suprem, l'Audiència i el jutjat 13 han confós justícia amb revenja i humiliació

Cap progrés de saló demanarà responsabilitats per manipular les accions d'empreses que cotitzen a la borsa. Si no ho demana ni la burgesia. Si no ho demanen ni els mateixos bancs. Tampoc, ni progressistes ni burgesos, posen el crit al cel perquè el jutjat 13 de Barcelona hagi decidit retirar les acusacions de rebel·lió i sedició per a gairebé 50 investigats, molts d'ells alts càrrecs de la Generalitat, perquè, ah, al cap d'un any s'ha adonat que no és competent per investigar aquests delictes. Però, és clar, el titular del 13 Juan Antonio Ramírez Sunyer considera que la justícia és escarment, por, venjança i humiliació. I tot i haver començat investigant només l'exjutge Santi Vidal per unes declaracions, es va creure el Quixot contra l'1-O i s'ha dedicat a enviar dades obtingudes de manera irregular –“yo soy la tormenta”– al Suprem i a l'Audiència. Diu Manuel Delgado que per covards ens ha quedat un poble humiliat. Hi ha qui diu que l'orgull ferit és el motor de la història. Aquí som molt de conformar-nos amb ltaques. Però podríem començar simplement perquè hi hagi justícia.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

La Barcelona llibertària

La *gauche divine* es reunia al Bocaccio. Escoltaven la *chanson* francesa. Ho sabem perquè els reunits ens ho han repetit mil vegades. Calen, tantes? A la Cova del Drac, la classe mitjana catalanista consumia la Nova Cançó, que tenia origen i model en la *chanson*. S'han escrit llibres monogràfics sobre la Nova Cançó, i biografies dels seus intèrprets. Faltava un llibre, faltaven unes biografies, faltava un local. El local és el Zeleste del carrer de l'Argenteria de Barcelona. El llibre que hi fa una aproximació es titula *Gestió del caos* (Angle Editorial) i l'ha escrit el periodista Aleix Salvans. Retrata el públic i els grups que actuen a Zeleste i després, quan el local es va “aburgesar”, a altres llocs. En Lluís Cabrera, director del Taller de Músics, un dia em va dir: “Hem parlat molt de la Nova Cançó i poc dels camins paral·lels i contraris que Zeleste va iniciar; Jaume Sisa o Pau Riba són Zeleste.” Va afegir: “El Taller, també.” Tantes coses en van sorgir, segons ens explica Salvans en un text que ha sabut girar molt bé i que està molt documentat. Ens arriba a dir el nom del primer *skin*

“El periodista Aleix Salvans escriu la crònica dels anys del rock i el 'punk'”

de Catalunya. Si Josep M. Planes va ser el cronista de la Barcelona canalla dels anys trenta, Salvans ens fa entrar als locals del rock, del *punk* o del *hard-core* que van obrir i tancar a Barcelona i a fora entre 1973 i 1992, any olímpic. Alguns se situen als mateixos carrers del Raval que Planes freqüentava i molts altres a Gràcia, perquè a partir d'un moment “a Gràcia va començar a passar de tot”. Però no és un llibre només de música i els seus intèrprets: hi surten escriptors –Enric Casasses, Genís Cano, Biel Mesquida, Xavier Theros, Quim Monzó–, dibuixants i pintors –Mariscal, Nazario–, activis-

tes com Ocaña... Ningú no ha explicat tan bé la mort d'Ocaña. També La Fura dels Baus, cineastes, l'emergència dels okupes, dels ateneus populars i fins i tot del model actual de la festa major de Gràcia. La Barcelona llibertària i contracultural dels anys que el llibre cobreix també és un drama. S'hi explica “la gran epidèmia dels anys 80 i 90”: la droga, les morts per sobredosi. La sida. Hi intervé la violència. Salvans comença i acaba amb un personatge: Pau Malvido. Es tracta de Pau Maragall, germà de Pasqual. Es va marginar de la família i del món “establert” i al final va ser utilitzat per desprestigiar l'alcalde. Se'l va trobar mort en un banc prop de la Rambla la primavera del 1994. Tota aquesta ebullició va brotar per rebel·lar-se contra el franquisme. Després, contra el desencís de la Transició. Quan Barcelona es preparava per organitzar els Jocs, Enric Casasses, que començava a ser reconegut per la crítica i els lectors, va sentenciar que aquell temps s'havia acabat. Mariscal va dibuixar el Cobi, domesticació d'un altre gos seu, de quan il·lustrava *fanzines*.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neorològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/xbpnc>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

I com poden viure?

L'Audiència Provincial de Madrid, ja ho saben vostès, va considerar ahir el doctor Eduardo Vela culpable d'un cas de nadons robats però el va acabar absolut perquè, va dir el tribunal, el delicte ha prescrit. Marededeu quina bestiesa. Com pot prescriure el robatori d'un nadó? Quin codi civil tenim, que un pot ser considerat culpable d'haver robat un nen (sí, sí, robar un nen) i donar-lo a una altra família i sortir-ne absolt? Entenc tots els arguments tècnics que ahir uns i altres explicaven per fer-nos-ho entendre, però continuo sense entendre-hi res. I entenc que molts delictes prescriguin, però no aquest. I menys quan s'intueix que la clínica San Ramón de Madrid, on treballava Vela, és l'epicentre de tota una trama que no devia afectar només aquest cas sinó desenes, centenars o milers. Aquest tal Vela, com diu la sentència, va robar una nena de la seva mare biològica just

“Com pot prescriure el robatori d'un nadó? I el de tres-cents mil?”

després del part i la va entregar a una mare estèril, que va simular l'embaràs durant uns mesos posant-se uns coixins sota el jersei. És repugnant, cruel. Aquest Vela és un monstre. I tots els adjectius que vostès hi vulguin posar. I com a societat no ens podem permetre que aquests delictes quedin impunes. I més quan sabem (ho explicava ahir a

Catalunya Ràdio la doctora Neus Roig, que ha fet la primera tesi doctoral sobre els nens robats) que podríem estar parlant de 300.000 casos similars entre els anys 1938 i 1996 (1996!, quan ja feia més de vint anys que Franco era enterrat!). Com pot aquesta societat, com estem fent, donar l'esquena a aquesta situació? Com pot prescriure el robatori d'un nadó? I el de 300.000? I, és clar, la pregunta que ens devem fer tots plegats: com pot viure, aquest tal Vela, sabent que ha fet el que ha fet? I com poden viure tots i cadascun dels que ho sabien? Què li passa pel cap, a una persona que és capaç de robar un nadó i entregar-lo a una família? Però, qui s'han cregut que són? Dormien tranquil·lament, després, aquesta gent i tota la de la trama? Com poden viure? I poden dormir els jutges que han pres la decisió d'absoldre'l considerant que el delicte ha prescrit? Com pot prescriure això?

EDITORIAL

La ultradreta treu el cap

L'alçament de Vox com a nou referent polític a Espanya es pot veure com una novetat formal, però no com un canvi substancial, ni una sorpresa. La ultradreta ha existit sempre i ha tingut un paper rellevant a les institucions, centres de poder i lobbys econòmics. La Transició només hi va posar sordina i una marca acceptable per a la incipient cultura democràtica. Que aquest cap de setmana Vox hagi marcat múscul polític omplint el pavelló de Vistalegre concorda absolutament amb la impunitat dels crims franquistes, la pervivència del Valle de los Caídos, la Fundación Francisco Franco, el búnquer judicial o la mateixa corona, entre d'altres.

Atribuir al sobiranisme català el fenomen Vox és com responsabilitzar els jueus de l'antisemitisme o les dones del masclisme. El seu guió és anticatalanista, però també masclista, xenòfob i homòfob; propugna les deportacions en massa, la cadena perpètua, la supressió de la llei de violència de gènere o la de totes les autonomies, i la banda sonora inclou el 'A por ellos' i el 'Puigdemont a prisión', però el que hi regna és 'El novio de la Muerte', l'himne de la Legió. El somni de sotmetre i assimilar Catalunya, liquidant la seva identitat nacional i entitat política té centenars d'anys i és transversal a Espanya; no més varien el to i el grau d'hostilitat.

El món de Vox, com el de Ciutadans, ha residit durant dècades sota el paraigua del PP de Fraga i d'Aznar, i ara emergeix amb perfil propi, com ha passat i està passant en altres països. Pablo Casado és ara l'aposta ultraradical dels populars per compactar de nou el vot de dretes, al preu de concedir al PSOE tot l'espai del centre polític. Més enllà de si ho aconseguix o no i quan, la qüestió de fons és quants passos enrere està disposada a fer la societat espanyola en termes de democràcia i progrés social.

De reüll Papallones negres

No. L'independentisme no ha despertat l'extrema dreta a l'Estat espanyol. Ni tampoc ho ha fet l'enlairament d'una esquerra alternativa al socialisme panxacontent sorgit de la Transició. Ni el racisme és una resposta a la immigració, com el masclisme creixent tampoc prové del felix auge del feminisme. Si una dona és violada, no és perquè porti una roba concreta, és perquè s'ha topat amb un criminal. La repressió contra un poble o un col·lectiu no brolla d'una reivindicació legítima, neix de l'autoritarisme i de la violència institucional. Ells, els feixistes, ja hi eren

Ara s'han tret l'antifaç, però ja hi eren, cofois i arraulits en els seus privilegis

abans de tot això, la majoria en un estadi larvat, camuflats entre els anomenats liberals o conservadors, entre la "gent de seny i ordre". Tant se val si durant anys o dècades han estat fent el papallona entre alguns partits parlamentaris, són igual de presents, ara, però, lliures ja d'eufemismes i de jocs semàntics. L'inclit José María

Aznar ha admès que ell havia deixat un bloc unit que ara s'ha disseminat entre el PP, Cs i Vox. Sort encara que reconeixen que entre les files de la dreta oficial espanyola hi eren els que aquest cap de setmana han demanat a Vistalegre la supressió de les autonomies i l'empresonament dels independentistes, l'expulsió dels immigrants sense papers, la instauració de la cadena perpètua, la derogació de lleis com la de l'avortament i o la de violència de gènere. Ja hi eren, arraulits en els seus privilegis. Ara ensenyen les urpes i van sense antifaç. No s'hi pot dialogar, i molt menys retrocedir, per por que facin.

Les cares de la notícia

METGE

Eduardo Vela Culpable però impune

El doctor, exdirector del Sanatorio San Ramón de Madrid, va robar almenys una nounada fingint la seva mort, i després va falsificar tot el necessari per entregar-la a un comprador. El doble crim quedarà impune, perquè ha estat absolt per prescripció del delicte. La justícia fa aigües.

METGE S. DE CIRURGIA TORÀCICA VALL D'HEBRON

Alberto Jauregui Robots amb bisturí

El servei de cirurgia toràcica de l'hospital de Vall d'Hebron ha fet un pas endavant operant el càncer de pulmó amb un robot d'última generació, Da Vinci, que amb quatre incisions de 8 mm (en comptes d'un tall de 20 cm) és menys invasiu, més precís i redueix el temps d'hospitalització i de recuperació.

CANDIDAT A LES PRESIDENCIALS DEL BRASIL

Jair Bolsonaro La ultradreta amenaça

La contundent victòria del candidat ultradretà a les presidencials del Brasil (46% dels vots) no li evita una segona volta amb el progressista Fernando Haddad (29%). Brasil encara té una oportunitat de refusar les tesis masclistes, racistes, homòfobes i xenòfobes d'aquest nostàlgic de la dictadura militar.

Tal dia
com
avui fa...

1 any La via del diàleg
Intel·lectuals i polítics de l'Estat recomanen que s'insisteixi en la negociació per buscar una sortida pactada a la situació creada per l'1-O.

10 anys Tipus d'interès
Retallada mundial dels tipus d'interès. El pacte entre Europa i els EUA per abaixar-los mig punt hauria d'ajudar a reduir l'euríbor.

20 anys Mort a Banyoles
L'enfonsament d'un vaixell turístic ple de jubilats francesos provoca 20 morts i 38 ferits a l'Estany de Banyoles.

Full de ruta

Emili Bella

Vistalegre III

VOX omple el palau madrileny de Vistalegre, el mateix on Podem va celebrar les seves assemblees I i II. Si l'independentisme ho llegís amb les ulleres de Pablo Iglesias, el responsabilitzaria d'haver despertat el fantasma de VOX, "potser sense voler o potser buscant-ho", com va dir el líder podemita a Sant Adrià de Besòs quan va acusar l'independentisme d'haver contribuït a despertar el fantasma del feixisme –jo hi era, me'n recordo, i no es va treure de context–. Esperarem, doncs, que vingui la pròxima campanya electoral perquè ens expliqui si el seu *casoplón* hi té alguna cosa a veure.

I mentre VOX i el seu líder, Santiago Abascal, petava Vistalegre amb unes 9.000 persones, el líder suprem de Ciutadans, Albert Rivera, no aconseguia ni omplir la plaça de Sant Jaume. Els taronges, amb la seva política de l'odi, estan fent més gran la ultradreta original, la ultradreta que no dissimula, igual que el PP de Pablo Casado, incapaç de retenir-la més temps sota el pa-

Ciutadans ja ha decidit què vol ser de gran: ni de dretes, ni d'esquerres, d'ultradretes

raigua popular. A l'Estat francès s'ha vist com la dreta va adoptar els postulats de la ultradreta –i l'esquerra de Manuel Valls (*el mismo que viste y calza*) els de la dreta– i entre tots van fer gran Marine Le Pen. En tot cas, a l'Estat espanyol la ultradreta ha estat sempre a les institucions, només que ara hi acabarà arribant amb marca pròpia, diferenciada. I, la veritat, potser així serà més intel·ligible, més nítid, a ulls europeus que no pas camuflada dins el PP.

Pot ser que l'independentisme estigui desorientat, però no menys que Ciutadans després de la investidura de Pedro Sánchez. És més gran el pastís de votants espanyols moderats que no el d'ultradreta, però el partit taronja ja ha decidit què vol ser de gran: ni de dretes, ni d'esquerres, d'ultradretes. I per això Rivera es llança indòmit a una "curse de gallines" com la de *Rebel sense causa*, que el porta a voler escriure les preguntes de les entrevistes dels mitjans públics, a dir-nos a qui han d'entrevistar i a qui no i a arrencar llaços grocs, conscient que el Rivera original és Santiago Abascal.

Tribuna

Joan Ferrerós. Excatedràtic d'institut

L'Empordà, Fages i Pla

El 30% de la poesia catalana moderna tracta de l'Empordà, diu Joan Ferrerós a *Consells, proverbis i insolències*. I aquesta nòmina de lírics que canten, celebren i mitifiquen el país és barcelonina, com Joan Maragall, el més conegut. I amb "país" diem el que Ramon Masifern, poeta de la Bisbal, va batejar com a Palau del Vent. Però, a l'Empordà mateix, n'hi ha hagut molts de poetes? El gran Josep Pla parlant de Fages de Climent diu que n'hi ha pocs que acompanyin l'autor de la *Balada del sabater d'Ordis*: "... la majoria dels escriptors empordanesos no escriviren mai en vers. Agafant les coses panoràmica-ment, l'Empordà no ha estat mai un país ni de pintors, ni d'escultors, ni de poetes. Però Fages era un poeta i Dalí és un pintor." (OC, 38). La realitat, però, contradiu el polígraf de Palafrugell: per no anar més lluny, un servidor –i perdonin– fa més de trenta anys a *Poetes de l'Empordà* vaig incloure'n hi 29, i no hi eren pas tots els que havien publicat una cosa o altra: arribaven al centenar! Evoquem només els més coneguts: el citat R. Masifern; A. de Pagès, el lord Byron català; les 'cariàtides' de Fages M. Vayreda i M. C. Guasch; M. A. Anglada, avui

la més llegida i influent; S. Dalí, avantguardista... I, per esmentar-ne de vius, enllà dels considerables Ll. Llach o A. Puigverd, fa quatre dies a Marçà hi han peregrinat dues dotzenes llargues de lírics –alguns de jove-níssims– per recitar les seves composicions. I, aquests i d'altres, també s'apleguen anyalment a Avinyonet de Puigventós, a Navata, a les societats figuerenques Erato i Casino Menestral... per declamar les seves composicions. A l'Empordà, doncs, de la Renaixença ençà, el fluir de la lírica hi lliga una densa trena de versos.

AQUEST ANY DEL CINQUANTENARI de la

“Un epigrama és un llampec. L'epigrama és un consell i un consell un epigrama

mort de l'autor de *Les bruixes de Llers* aprofitem qualsevol ocasió per parlar d'aquestes coses. Tornem a Pla. Considera Fages un poeta públicament fallit perquè no va comptar amb l'acolliment barceloní, per tant sense possibilitat editorial i, en conseqüència, sense atenció mediàtica. Ell, que el considerava un poeta important, va dedicar-li un "homenot" el triple d'extens que els Homenots. Al llibre hi destaca *Balada del sabater d'Ordis* i *Les bruixes de Llers*; en temps de l'escriptor de Palafrugell *Somni de cap de Creus* encara no era editat i només l'esmenta. Pla dedica bona part del volum als epigrames de Fages que va poder conèixer, més o menys una quarta part dels més de 2.000 –diu que Marcial en va fer 1.500– avui editats en tres llibres. Considera que en compon molts d'eròtics però no pas d'amorosos; que una part de la producció la troba excelsa i molts altres els considera grollers i vulgars, i que aquests darrers millor que no els hagués escrit. Com que avui el paper no dona per més –hi tornarem!–, acabem amb l'exacta definició que Pla fa d'aquestes composicions: Un epigrama és un llampec. L'epigrama és un consell i un consell un epigrama.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Escena, passió i país!

■ Sento la necessitat d'expressar-me sobre l'actor Carles Canut. Quan la mort ens pren una persona que ens deixa una empremta, evocar-la esdevé el fet més natural. L'admirava: en primer lloc, perquè era un actor de cap a peus. El seu personatge de Rafeques, al programa *Vostè jutja* de TV3, va popularitzar-hi el refrany "No es pot matar tot el que és gras" i la seva sentència "Li garanteixo un judici com cal". Amb aquesta sentència el Rafeques, apareixent per sorpresa, duia a judici l'acció recriminable del protagonista de la breu història que iniciava el programa. I anava precedida de la inesperada... "Vatua... en Rafeques!" Pel que fa al refrany, soc del parer que és aplicable a moltes situacions molt habituals. Els abusos als quals fa referència formen part del nostre

dia a dia, malauradament. I pel que fa als judicis... tant de bo fossin tots així, com a norma. El segon motiu d'admiració és l'orgull amb què sempre presumia del seu origen i sobretot del seu poble, Gerri de la Sal. I això, amb aquell accent lleidatà que ens caracteritza. M'encantava veure'l i, sobretot, sentir-lo. Tot un "homenot" (com li diria el recordat Josep Pla) del Pallars; o sigui, de Lleida.

Carles Canut, ja ets etern i nostre, per sempre.

JAUME PORTA I JOSA
Barcelona

40 anys de pau

■ Queda estrany que en un país amb una Constitució aprovada per ampli consens, als polítics que respecten les seves lleis se'ls hagi d'adjectivar de "constitucionalistes" per distingir-los dels que la qüestionen... encara que emparant-se, això sí, en la pròpia

Constitució que els permet la lliure concurrència de criteris per al debat polític. Convin-dria no oblidar que la nostra democràcia és el resultat del generós esforç d'uns voluntariosos polítics que, des de diverses ideologies, van aconseguir una transició considerada universalment exemplar. Qüestionar ara el valor d'un sistema de convivència que ha funcionat durant quaranta anys només sembla un pretext per satisfer el delirant rebuig dels dissidents a les bases que constitueixen el nostre estat de dret.

JORDI S. BERENQUER
Barcelona

Estimar un país

■ Per mi, quan estimes el teu país i vols la seva llibertat, realitza actes com manifestacions de més d'un milió de persones cada any. Intentes demostrar al món que vols votar i ho fas, malgrat la poli-

cia, per expressar-ho públicament. No importa si és legal o no. Parles l'idioma natural. L'important és aclamar el que sents! Per tant, des d'aquí, proposo als antiindependents que facin el mateix. Que lluitin per la seva terra catalana que diuen que és espanyola i per tant no cal la independència. Que surtin al carrer pacíficament com ho fem nosaltres cada any, demostrant la seva estima a la tan preuada terra i tan maltractada des de fa tants anys. Que siguin realistes i ens demostrin davant de tothom com s'estimen la nostra terra! Fins i tot, seria molt interessant que intentessin fer el seu referèndum! Llavors potser sí que acceptarem una convivència entre tots. Ara només veig i sento molta agressivitat, odi i ràbia sense demostrar res de bo envers els catalans de tota la vida.

ALBERT ALTÉS SEGURA
Vic (Osona)

La frase del dia

“No hem convidat el president Torra per no donar-li un escenari per seguir vilipendiament el bon nom d'Espanya”

Josep Borrell, MINISTRE D'AFERS ESTRANGERS D'ESPANYA

Tribuna

Joan Manuel Soldevilla Albertí. Escriptor

Qui va estimar Diana Palmer?

L'any 2015 Manuel Costa-Pau va publicar la novel·la *Diana Palmer* a l'editorial Llibres del Segle i poc després moria a l'edat de vuitanta anys. El ressò del llibre va ser escàs i centrat a comentar la personalitat de l'autor així com el doll lingüístic empordanès que caracteritzava una obra que, tot s'ha de dir, sembla que va desconcertar el lector acostumat al cànon imposat per les editorials barcelonines. Més enllà dels mèrits inqüestionables del text, que també destaca per l'arriscada construcció narrativa, volem parlar de *Diana Palmer*, és a dir, del títol de l'obra i de la intensitat que evoca aquest nom, un aspecte que gairebé ha passat inadvertit per a molts lectors.

QUI ÉS DIANA PALMER? La novel·la, tintada d'elements autobiogràfics, ens explica el retorn d'un nen i els seus pares, exiliats, a la vila de Portbou al final dels anys quaranta. En Nun, el protagonista, no té ni deu anys, i el narrador, ja adult, evoca el trasbals que va suposar arribar a un país fosc dominat per militars i capellans. La figura que es va imposant al llarg del relat és la mare del protagonista, una dona valenta i bella, pràctica, afectuosa i tendra que sap tractar el fill com a una persona plena i que sap plantar cara a les situacions adverses. Una mare que fascina en Nun fins al punt que aquest li canvia el nom i li posa aquell que més li escau: Un dia (...) ella i jo jugàvem a canviar-nos els noms. Jo li vaig posar Diana Palmer. A ella li féu gràcia perquè no ignorava d'on el treia.

DIANA PALMER ÉS LA MARE, doncs, però és la mare rebatejada pel fill, idealitzada a partir d'un referent compartit per tots dos. Com explica Costa-Pau, Diana Palmer és la companya d'*El hombre enmascarado*, *The phantom*, un dels clàssics del còmic d'aventures americans. Creat l'any 1936 per Lee Falk com a guionista i

dibuixant, va comptar més endavant amb la realització gràfica de Ray Moore, Wilson McCoy i una infinitat d'autors. La sèrie explicava la història d'un heroi justicier que, en una tradició que passava de pares a fills, governava en un petit regne exòtic i s'enfrontava al mal arreu del món.

EN NUN EXPLICA com en els seus anys d'infància portbouenca té oportunitat de seguir amb passió les aventures del personatge. A Espanya *El hombre enmascarado* no es publicava a la premsa, com als Estats Units, sinó que, des de 1941 l'Editorial Hispano Americana ho editava en quadernets apaisats, el format triomfant dels tebeos d'aventures fins als anys cinquanta on van veure la llum sèries com *El guerrero del antifaz* (1943) *Hazañas bélicas* (1948) o *El Capitán Trueno* (1956).

LA FIGURA DE DIANA PALMER vertebrava tota la novel·la, i la relació innocent i edípica del nen amb la mare té ple sentit a partir

“La importància dels mitjans de comunicació de massa en la forja del protagonista esdevé troncal i suposa una mirada realment refrescant sobre els ‘mass media’

de la seva figura idealitzada a través dels còmics de l'època; el personatge era, com diu la novel·la, una noia moderna, exploradora, pilot, bussejadora, enviada especial i si molt convenia infermera, i anava més enllà de la noieta bleda que calia rescatar de mil i un embolics, apuntava més cap al nou model de noia independent present ja en la societat europea i americana; al sòrdid Portbou de la postguerra, imaginar una mare-Diana Palmer esdevenia un camí necessari per a la supervivència emocional d'en Nun.

ALLARG DEL LLIBRE són constants les referències a *El hombre enmascarado*, al sobrenom del protagonista –l'esperit que camina–, a la seva especial signatura –una calavera que imprimeix en el rostre dels malfactors quan els dona un cop de puny– i al seu petit regne de pigmeus de Bandar. Les evocacions del món del còmic es complementem amb mencions a *Juan Centella*, *Roberto Alcázar y Pedrín* o *Flash Gordon* i també amb records de les novel·les d'Edgar Rice Burroughs, especialment *John Carter*; d'igual manera les referències al món del cinema són recurrents, sobretot els records intensos de les actrius de l'època com van ser Rita Hayworth, Hedy Lamarr, Irenne Dunne, Alida Valli o Ingrid Bergman.

LA IMPORTÀNCIA DELS MITJANS de comunicació de massa en la forja del protagonista esdevé troncal i suposa una mirada realment refrescant i intensa sobre els *mass media*, un dels pilars de la societat del segle XX; *Diana Palmer* és una novel·la que, des de la perspectiva d'un intel·lectual ja octogenari, ens proposa una mirada oberta i valenta sobre la importància del còmic en el nostre entorn cultural. He arribat tard per poder parlar amb Manuel Costa-Pau de la seva novel·la, però em consola saber que, juntament amb *El hombre enmascarado*, formem part del selecte club de tots aquells que vam estimar Diana Palmer.

De set en set

Imma Merino

Un fil de veu etern

Vaig saber de la mort de Montserrat Caballé trobant-me lluny de Catalunya i, com passa sovint amb la memòria involuntària, no sabia dir per què el primer que em va passar pel cap va ser que li vaig dir “no siguis burro i escolta-la”, a un amic a qui estava fent sentir un disc antològic de la soprano. Fa molts d'anys, d'això. Ell li tenia mania perquè li semblava una dona conservadora que suposava amiga de les elits més rànies que merdejaven pel Liceu. Al cap d'una estona em va reconèixer que no havia de ser “burro”: la bellesa d'aquella veu estava per sobre del que podia suposar de la cantant i no hi havia de renunciar.

Les meves circumstàncies actuals fan que hagi llegit poca cosa del que s'ha escrit arran de la mort de Montserrat Caballé. Suposo que s'ha parlat de la veu excelsa, “superba”, d'una de les millors sopranos de tots els temps. I tal cosa és justa perquè és incontestable. No sé si s'han passat per alt qüestions controvertides, com ara que, junt amb el seu germà, va controlar durant un llarg temps les contraccions del Liceu. En fi, diuen que la mort ens fa millors a tots. Però segur que ningú ha dit que la seva veu era millor del que realment era: ho era tant, de bona, que no es podria millorar. Jo, en tot cas i per la meua edat, només la vaig sentir en directe diverses vegades en els últims anys de la seva dilatada carrera, sobretot a Peralada, que també va ser un dels seus feus. Tinc la sensació que, de manera inevitable, el pas del temps va fer que em perdés l'esplendor d'aquella veu tan clara. Però, a vegades, encara irradiava l'emissió enlluernadora, la dicció precisa, els aguts lluminosos, el fra-seig subtil i aquells *pianissimi* amb què la seva veu es convertia en un fil per a l'eternitat.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

La defensa dels presos polítics

Els advocats dels dirigents jutjats al Suprem volen citar-hi els agents investigats per l'1-O

Regulació dels menjadors escolars

Front comú de sindicats, AMPA i mestres per evitar que només els gestionin empreses

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

JxCat i ERC reobren

TOCAT Un informe dels lletrats alerta que la delegació dels diputats de JxCat no s'adequa a l'acord de ple i que no es podran computar els seus vots **FET** ERC vol revisar l'acord de dijous per evitar el bloqueig **MÉS** El PSC recorre al TC

E. Ansola / Ò. Palau
BARCELONA

Nou element a la crisi entre Junts per Catalunya i ERC. Un informe jurídic dels lletrats del Parlament encarregat divendres pel president, Roger Torrent, a petició del PSC, i que es va fer públic ahir a la nit, rebutja la interpretació que JxCat feia de l'acord del ple de dimarts passat, i avisa que si manté la delegació del vot dels seus quatre diputats processats, com pretenia emparant-se en aquell acord, aquests no es podran computar com a vàlids. A més, avisa que això podria obrir la porta a recursos d'empara i recursos d'inconstitucionalitat al TC, a banda de les responsabilitats que hi pogués veure la sala penal del Suprem, que va dictar la resolució ara aplicada.

La petició de Puigdemont, Turull, Sànchez i Rull, en contraposició a la de Junqueras i Romeva, que han delegat temporalment l'exercici dels seus drets en un diputat substitut, va ser l'origen, dijous passat, de fortes discrepàncies entre els dos grups, i a poques hores perquè es reprengui el ple aquesta tarda i arribi l'hora de les votacions no sembla que s'hagin solucionat del tot. Encara més: la interpretació de l'informe i de la necessitat de fer-ne cas o no podria desencadenar una nova topada avui, tot i que fonts d'ERC indicaven ahir que el ple no perillava de cap manera, i insinuaven que, en tot cas, no

es faran enrere del que van pactar dijous *in extremis*, per bé que encara confien fer canviar de parer els seus socis. I és que els republicans no amaguen el temor, confirmat per l'informe, que l'acord de dijous –que donava per bona la interpretació de JxCat– no tingui recorregut per l'acció judicial i admetien la seva voluntat de renegociar-ho, fins ara amb poc èxit. La mateixa portaveu, Marta Vilalta, donava al migdia més valor a l'acord de ple de dimarts, assolit amb el suport també dels comuns –que després van acusar JxCat de trencar-lo– que no pas al de dijous, assolit segons ella amb una visió “el més generosa possible”. JxCat ahir continuava aferrant-se a la no suspensió dels diputats aprovada igualment dimarts pel ple per mantenir la delegació de vot que Puigdemont té acceptada des de l'abril i els altres tres diputats de JxCat des del juny, si bé els lletrats ratifiquen en l'informe que aquestes no són vigents a causa precisament de la resolució judicial del mes de juliol.

Els serveis jurídics ja havien comunicat a la mesa que la delegació de vot no s'adequava a la interlocutòria judicial i, per tant, no hi donaven el vistiplau, si bé eren opinions que no són vinculants, com tampoc ho és l'informe d'ahir, que les ratifica. Es desconeix quin ús en vol fer el president Torrent de cara a finalitzar avui el debat de política general amb les

Un pla general de la reunió de la Mesa del Parlament ■ ACN

Les frases

“Ni suspesos ni substituïts, aquesta és la nostra màxima. Ja veurem què diu l'informe jurídic”

Eduard Pujol
JUNTS PER CATALUNYA

“Les decisions preses dijous van en la línia de fer la interpretació més generosa possible de l'acord del ple”

Marta Vilalta
PORTAVEU D'ERC

votacions dels principals punts que han de marcar el full de ruta de la legislatura. En risc hi ha l'efectivitat dels acords que ERC vol preservar i que tem que quedin anul·lats si s'impugnen les votacions. Per la seva banda, JxCat, que ahir a la tarda evitava fer hipòtesis sobre com actuaria en funció del que di-

gués l'informe, continua defensant la no substitució dels processats malgrat que, de fet, no cobren des del 13 de juliol i no han pogut exercir el vot. Fonts del grup consultades anit s'aferraven al pacte de dijous, que a la tarda van ratificar en principi en una reunió amb ERC. “Tenim un acord amb una delega-

ció de vot aprovada per la mesa i mantenim el que hem dit fins ara”, indiquen. En tot cas, fonts d'ERC i JxCat deien a la tarda que les negociacions seguien obertes a fi de reforçar un pacte que eviti futures impugnacions que invalidin qualsevol acord aprovat en el ple. Avui a les dotze torna a reunir-se la mesa i sobre la taula tindrà l'informe que pot obligar a revisar-ho tot de nou.

Durant la mesa d'ahir a la tarda, que va durar escassos vint minuts, es van rebutjar les peticions de reconsideració presentades per Cs, el PSC i el PP sobre el manteniment de les delegacions de vot dels diputats de JxCat, la qual

cosa va fer que el PSC hagi iniciat els tràmits per presentar un recurs d'empara al TC en què demana mesures cautelars encaminades a suspendre el ple si els quatre processats, que segons els socialistes van ser suspesos automàticament per Llairena, i per tant no poden delegar el vot, l'exerceixen en els termes d'un acord que ara és més fràgil que mai. De fet, el govern espanyol ja ha insinuat que en aquest cas també anirà al TC, fet que duria la suspensió immediata dels vots delegats i posaria en qüestió totes les votacions des d'ara. Cs, a banda, ha anunciat querelles. ■

L'APUNT Atemorir

Carles Sabaté

El jutge que investiga l'1-O a Barcelona no troba indicis de rebel·lió ni de sedició en als alts càrrecs del govern ni els voluntaris investigats. Fa temps que va advertir que no li corresponia instruir la investigació, però malgrat tot, segueix endavant. Una evidència que s'utilitza la justícia per atemorir el govern actual i l'independentisme en general. És la mateixa tàctica que s'utilitza

amb Tamara Carrasco, la membre del CDR de Viladecans a qui es prorroga el confinament sense cap motiu. El seu exemple és la millor manera de condicionar els CDR. Una protesta de CDR davant del TSJC ha començat a generar citacions judicials, també. Alguns les ignoren, però poden acabar com Venturós de Berga, inhabilitada, o l'Adrià d'Esplugues, exiliat.

l'acord

La portaveu d'ERC, Marta Vilalta, després de la permanent del partit ahir ■ NÚRIA JULIÀ / ACN

ERC reclama una "taula política" amb els actors del 3-0 per unificar estratègies

■ Ha iniciat contactes amb JxCat per consensuar abans una posició entre els socis ■ Bonvehí vol que els dos grups al Congrés restin a disposició del govern

Mesures contra el "GAL econòmic"

Les forces catalanes van expressar ahir la seva indignació per les informacions de l'Ara aquest cap de setmana segons les quals el govern espanyol i Felip VI van pressionar els bancs catalans, tot retirant-ne milers de milions en efectiu, i multinacionals perquè marxessin del país després de l'1-O. "No en van tenir prou als anys vuitanta, i ara tornen al GAL econòmic", els acusava Eduard Pujol, portaveu adjunt de JxCat, tot recordant que l'acusació de rebel·lió es basa en bona part en la fuga d'empreses i la inestabilitat econòmica que les mateixes altes instàncies de l'Es-

tat van voler provocar. El PDeCAT va iniciar ahir mateix una roda de contactes amb els grups del Congrés per mirar d'impulsar una comissió d'investigació sobre l'afer. "Ens semblen uns fets molt greus, i arribarem fins al final", anunciava el seu president, David Bonvehí. La portaveu d'ERC Marta Vilalta veu "una vergonya" que l'Estat sigui capaç de perjudicar tots els catalans per mirar de defensar-se. "Van intentar un corralito i enfonsar l'economia catalana, i exigirem responsabilitats al govern espanyol", destacava. ERC no descarta acudir a les institucions internacionals.

Òscar Palau
BARCELONA

Després que el president Torra i el vicepresident Aragonès es conjuressin divendres per unificar estratègies després d'una setmana de batibull independentista, ERC va demanar ahir que, per tal de posar-les en comú, es convoqui una "gran taula política" en què hi hagi "tots els actors que hi van ser el 3-0". "No podem anar per la via dels retrets i el desgast entre companys de viatge", reflexionava la portaveu d'ERC, Marta Vilalta, que destacava: "Amb imatges de desgavell independentista no anirem enlloc; imatges com les del 3-0 són les que ens enforteixen i ens aproximem a la República." La seva idea és buscar primer amb JxCat un mínim comú denominador independentista, per la qual cosa han intensificat els contactes els últ-

Les frases

"Menys testosterona, menys missatges buits, menys lluites fraternals i més parlar per a una estratègia compartida"

Marta Vilalta
PORTAVEU NACIONAL D'ERC

tims dies, i obrir-ho després a forces polítiques com la CUP i actors socials com l'ANC i Òmnium. Una crida tanmateix que estenia "a tots els que defensen el dret a decidir i estan contra la repressió", com els comuns o altres agents socials. "Volem avançar cap a la República, o si més no cap a la defensa de la democràcia i les llibertats", resumia Vilalta, que aposta perquè la iniciativa sigui immediata, si bé no en concretava detalls. De fet, en la mateixa línia la portaveu reclama que aquest front sigui alhora la "reac-

"Estem en vies de fer efectiu el mandat de l'1-O, però no com ho havíem dissenyat. Cal buscar nous camins per fer-lo efectiu"

David Bonvehí
PRESIDENT DEL PDECAT

ció, abans que sigui massa tard" a les amenaces que arriben des del PP, Cs i Vox, per la qual cosa apel·lava a la "resistència pacífica" del poble espanyol. De fet, també el portaveu adjunt de JxCat, Eduard Pujol, llançava un "missatge d'alerta" per "l'amenaça seriosa a la democràcia" que suposa que s'estigui alimentant la ultradreta i advocava també per la "unitat, sumar, estratègia compartida i intel·ligència política". "Només tindrem força units", admetia.

La taula que proposa ERC respon en certa ma-

nera a l'últimàtum llançat per l'ANC diumenge, que tanmateix Vilalta retreia que "no ajuda a guanyar i a establir una unitat d'acció". En la mateixa línia, el president del PDeCAT, David Bonvehí, criticava que "és una pressió sobrevinguda" que no ha de ser cavall de batalla entre republicans. Ell creu que "cal buscar d'altres vies" diferents de l'1-O i les lleis de desconnexió, que "no han estat possibles" perquè "totes les forces de l'Estat ho han evitat". A més, defensa que els grups d'ERC i el PDeCAT al Congrés es posin a disposició del govern per coordinar-se en la seva estratègia de pressió a l'executiu espanyol. Vilalta, en aquest punt, insistia que ERC prioritza la negociació però que si no es concreten moviments "més visibles" a l'altra banda serà "molt difícil" garantir el vot al Congrés, començant pels comptes. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Agents de la policia espanyola, a cops de porra amb veïns durant la celebració del referèndum a Barcelona, l'1 d'octubre del 2017 ■ ORIOL DURAN

El jutge de l'1-0 insisteix en la rebel·lió tot i "no trobar indicis"

■ El magistrat de Barcelona admet que "no té competències" per instruir aquest delictes, però que després d'un any segueix buscant-ne proves ■ Els investigats insisteixen a saber de què se'ls acusa

Mayte Piulachs
BARCELONA

El titular del jutjat d'instrucció número 13 de Barcelona, que cerca els organitzadors de l'1-O, no deixa de sorprendre els més de quaranta acusats i les seves defenses que intenten aclarir els delictes pels quals realment investiga.

En una interlocutòria, del 2 d'octubre passat, el jutge Juan Antonio Ramírez respon a l'investigat Josué Sallent que en el jutjat "no s'han deixat d'investigar els delictes de rebel·lió i la sedició sinó que fins al moment (des del març de 2017) no s'han observat indicis de la seva participació als investigats en aquesta causa", i que si més endavant ho trobés és conscient que "la instrucció no correspondria a aquest jutjat". La defensa de Sallent, com la de la majoria d'altres investigats, demanava un "aclariment" al jutge Ramírez ja que en els encapçalaments de les seves resolucions posa que investiga la rebel·lió i sedició, mentre

Els presos polítics reclamen als imputats policials

Els advocats dels presos polítics van presentar ahir a la sala penal del Tribunal Suprem les noves diligències i proves de contradicció que consideren necessàries per tenir un judici amb garanties, i per això tots demanen que suspengui la conclusió de sumari contra els independentistes.

Andreu van den Eynde, advocat de l'exvicepresident Oriol Junqueras i de l'exconseller d'Exteriors Raül Romeva, exposa en un escrit molt crític que s'hauria d'haver unificat al Suprem la causa que hi ha a l'Audiència Nacional, amb la cúpula dels Mossos, i la del jutjat d'instrucció 13 de Barcelona perquè els fets són els mateixos i tot el que s'ha instruït en aquests jutjats els perjudica i els ha

causat "una indefensió intolerable i irreparable".

Pel que fa a les proves, Van den Eynde sol·licita que s'aporti i s'il·lustri al del Suprem sobre la investigació oberta pel titular del jutjat d'instrucció 7 de Barcelona, que ja ha imputat 22 agents de la policia espanyola per un excés d'ús de la força per aturar la votació de l'1-O, tal com ja havia demanat la defensa de Dolors Bassa. Pel que fa a la cinquantena d'agents de policia i de la Guàrdia Civil ferits, demana que dos metges facin una pericial per saber-ne la gravetat i si són compatibles amb agressions. Proves que contrastaran amb la falsa violència atribuïda als polítics. L'advocat també exigeix una pericial digital per tal

que el Suprem ja va deixar clar que la rebel·lió i la sedició són competència seva i de l'Audiència Nacional. Altres encausats han insistit a exigir al jutge que aclareixi de què s'acusa sense gaire fortuna. La

malversació de fons públics i la revelació de secrets són els fonamentals.

L'abril passat, el jutge del Suprem Pablo Llarena ja va dir al seu homòleg de Barcelona que no assumia la investigació contra Jo-

d'aclear si el tinent coronel de la Guàrdia Civil Daniel Baena, que va dirigir el principi de la investigació, s'amagava amb un pseudònim i piulava contra els independentistes. L'elecció de Llarena com a jutge instructor i qüestionat, també vol que s'aclareixi.

Per la seva part, Jordi Pina, advocat de Jordi Turull, Josep Rull i Jordi Sánchez, demana una llarga llista de proves, com ara que el tinent coronel Baena declari com a testimoni en ser l'autor dels primers informes del 20-S, i que el jutge Llarena no ho va permetre. També que el Ministeri de l'Interior aclareixi el dispositiu de l'1-O, i que es sol·liciti a la jutgessa del TSJC Mercedes Armas si va ordenar aturar les càrregues policials.

sep Maria Jové ni Lluís Salvadó en no veure indicis de rebel·lió, ja que es considera que aquest delictes és competència del Suprem i de l'Audiència, tot i que les defenses sostenen que és del TSJC.

D'altra banda, la Guàrdia Civil insisteix a demanar més informació a la interventora de la Generalitat sobre el Diplocat, en trobar una partida amb la mateixa numeració que a Exteriors. Des de la intervenció s'indica que els 1,7 milions d'euros que el Departament d'Exteriors va traspasar al Diplocat el 2017 eren per despeses de l'ens i no de l'1-O.

Aturar el Suprem

D'altra banda, els advocats dels presos polítics i activistes civils també denuncien una greu indefensió en la tramitació de la causa al Tribunal Suprem. Marina Roig i Àlex Solà, advocats del president d'Òmnium Cultural, Jordi Cuixart, han demanat al Suprem que suspengui el tràmit d'instrucció fins que no se'ls faci arribar la causa íntegra i degudament foliada. "Som davant d'una instrucció esbiaixada, clarament incriminatòria, i on es vulneren els drets de defensa i d'un procediment just", sostenen els lletrats. ■

OPINIÓ

Lluís Falgàs

Crisi oberta a JxCat i ERC

No hi ha votacions al ple del Parlament de Catalunya des de mitjan juliol. Aquest és un fet que està provocant confusió sobre les estratègies de l'independentisme. En tres mesos hi hauria d'haver hagut temps suficient per posar-se d'acord JxCat i ERC de com gestionar el vot dels diputats suspesos pel Tribunal Suprem. L'embolic per justificar aquest fet provoca fins i tot que periodistes i polítics es retreguin que ni els uns ni els altres expliquen prou bé els motius de la paràlisi. Avui a la tarda s'ha de reprendre el debat ajornat de política general de dijous passat amb les votacions de les propostes de resolució. La veritat és que ningú sap com acabarà la votació

Ningú sap com acabarà la confrontació parlamentària

perquè en el fons la política de confrontació entre JxCat i ERC a àmbit parlamentari continua. A diferència del govern, on mostren una pau aparent fins, segons el president de la Generalitat, Quim Torra, que es coneixen les sentències dels polítics encausats.

La solució no és fàcil. JxCat no vol que els seus quatre diputats ara a la presó o a l'exili siguin suspesos. El president del Parlament, Roger Torrent, tampoc. Però no els deixarà votar perquè és coneixedor que pot anar a la presó perquè cauria en la desobediència. La pressió a Roger Torrent és màxima. Passar a la història per no haver deixat votar Carles Puigdemont i els altres tres diputats o incomplir les lleis i haver-se d'atenir a les conseqüències. Un panorama difícil de gestionar i més quan sembla que el govern català ha tancat la crisi entre les dues formacions. El que pot passar és que el govern vagi per un costat i el Parlament per un altre.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Turull nega al TSJC que volgués evitar cap embargament

▣ L'exconseller, conduït des de la presó, exposa al jutge que llavors no tenia cap càrrec, i que el pis era també de la dona

M. Piulachs
BARCELONA

Custodiat per cinc agents dels Mossos d'Esquadra, sense emmanillar, amb vestit i sense corbata, Jordi Turull va travessar la sala dels Passos Perduts del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC), on va ser conduït ahir des de la presó de Lledoners per declarar com a acusat d'una insolvència punible pel traspàs de 96.449 euros a la seva dona, Blanca Bragulat, també acusada pel fiscal, quatre mesos abans de l'1-O. "Bon dia", va dir serà a tres periodistes. Les declaracions no van durar ni una hora.

En acabar, el penalista Jordi Pina, advocat de Turull, va detallar que no hi

La frase

“La fiscalia va presentar una querella sense preguntar res a Turull. I avui només li ha fet una pregunta”

Jordi Pina
ADVOCAT DE JORDI TURULL

ha cap irregularitat. “Encara no sabem qui denuncia. La fiscalia, com sempre, l'hauria pogut cridar a declarar abans de presentar la querella. Només ha fet una pregunta a Turull i cap a la dona”, va etzibar Pina. Turull, segons el seu advocat, va negar l'acusació, ja que quan va fer el traspàs de béns encara no era conseller i, per tant, no sabia què li podien recla-

mar, i ho va fer per qüestions de salut. A més, hi afegeix que ara la reclamació de 2,1 milions imposada pel Suprem als presos polítics està consignada. El fiscal sosté que el juny del 2017 Turull va donar a la dona la meitat d'un pis a Parets del Vallès (valorat en 84.452 euros) i la meitat d'un compte corrent (amb 107.594). Pina va aclarir que Turull era titular del pis i que la dona hi va fer les obres de restauració –per tant, tots dos n'eren propietaris–, i per això li va fer una donació de la meitat, i també van fer un testament recíproc del 50%. Pel que fa al compte corrent, eren cotitulars, però la majoria eren diners de la dona, va certificar la directora de la caixa. ■

El cotxe que trasllada Turull del TSJC cap a Lledoners, ahir ■ EFE / MARTA PÉREZ

“Vostè em converteix en pres polític”

Jordi Turull va retreure al magistrat del Tribunal Suprem Pablo Llarena que canviés d'opinió després de deixar-lo en llibertat al desembre i que el tornés a empresonar uns mesos més tard, enmig del seu debat d'investidura. “No sé si quan vaig entrar a la presó al novembre podria ser considerat pres polític, però el que sí que és cert és que a partir del 23 de març vostè em converteix en pres polític. Vostè sap que jo podria ser president de la Generalitat,

doncs cap a dins, cap a la presó”, va etzibar Turull a Llarena en la seva declaració el 18 d'abril. Ens uns àudios difosos ahir per Catalunya Ràdio, l'exconseller de la Presidència i exportaveu del govern constata que és la primera vegada que un magistrat decideix quin diputat pot ser votat president i parla d'“encreuament de poders” entre l'executiu i el judicial.

“Què ha canviat? Què he fet? He incomplert el meu deure d'assistir setmanal-

ment davant l'ordre judicial? No. He votat des que es va tornar a constituir el Parlament alguna resolució prohibida pel Tribunal Constitucional? No. He intentat no compareixer quan m'ha citat? No. Llavors, quines novetats objectives han ocorregut des del 4 de desembre fins avui?”, pregunta l'exconseller. Turull ironitza sobre com es precipita el processament quan apareix als mitjans que ell serà el candidat: “Casualitat.” ■ REDACCIÓ

MALEÏDA HEMEROTECA AVUI FA UN ANY 9 d'octubre del 2017

EMILI GISPert

Expectació mediàtica sense precedents

L'expectació és màxima en la vigília de la compareixença del president Puigdemont per traslladar els resultats de l'1-O al Parlament. A banda dels habituals informadors de la crònica parlamentària, hi ha més de 800 periodistes acreditats d'arreu del món per cobrir l'esdeveniment.

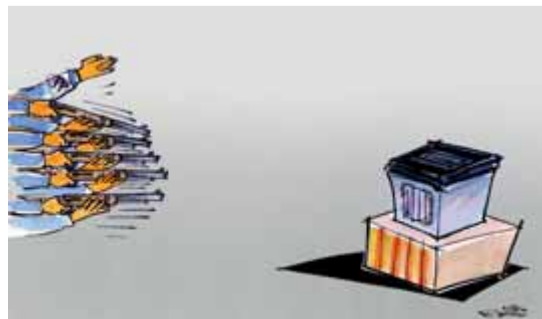
Mossos fora del Palau de Justícia

El president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC), Jesús María Barrientos, entra de ple en política i retira als Mossos d'Esquadra la custòdia del Palau de Justícia. La deixa exclusivament en mans de la Policia Nacional.

Querella contra el fiscal Maza

L'Associació de Municipis per la Independència (AMI) i l'Associació Catalana de Municipis (ACM) es querellen contra el fiscal general de l'Estat, José Manuel Maza, pels delictes de prevaricació, usurpació de funcions, amenaces i coaccions als més de 700 alcaldes que van donar suport al referèndum.

LA PUNXA D'EN JAP JOAN ANTONI POCH

“Si Puigdemont declara la independència pot acabar com el que la va declarar fa 83 anys. Afusellat, o no, el PP no té complexos”

PABLO CASADO VICESECRETARI DE COMUNICACIÓ DEL PP

“Sabem com va acabar el nostre president Companys, afusellat per l'exèrcit. Et fa feliç recordar-ho al nostre poble indefens?”

JOAN TARDÀ DIPUTAT AL CONGRÉS PER ERC

“Casado és un piròman i el que ha de fer és dimidir i demanar disculpes”

ADA COLAU ALCALDESSA DE BARCELONA

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Fernández es presentará a les primàries del dia 30 per substituir Albiol en el PP

■ La proclamació del president, si hi ha més candidats, es farà en segona volta al congrés del 10 de novembre ■ Casado vol "reactivar" el partit a Catalunya

Redacció
BARCELONA

El diputat al Parlament Alejandro Fernández, com ja s'esperava, es va presentar ahir per presidir el PP a Catalunya en substitució de Xavier García Albiol, que divendres passat va anunciar que deixava el càrrec i també l'escó a l'hemicycle per centrar-se a recuperar l'alcaldia de Badalona. Fernández, que ja és l'actual portaveu al Parlament, ho va confirmar en una piulada després de la reunió del comitè de direcció del partit fet a Barcelona i de la trobada de la junta directiva regional a la qual va assistir el president de la formació a Espanya, Pablo Casado, per fer-ho coincidir amb la commemoració de la manifestació unionista de fa un any. "Sé que la presidència del PP de Catalunya no és el lloc més plàcid del món", va escriure, "però crec en el meu partit i sobretot en els seus militants, gent extraordinària", va afegir, per acabar la piulada amb un: "Tenim un projecte per a Catalunya, i per això anuncio que presento la meua candidatura a presidir el PPC."

Els populars obren ara un procés de primàries que

Xavier García Albiol i Pablo Casado, arribant a la reunió del comitè de direcció ahir a Barcelona ■ EFE/ALEJANDRO GARCÍA

La frase

"En Xavi és referent en la resistència a la xenofòbia i el supremacisme del nacionalisme"

Pablo Casado
PRESIDENT DEL PP

La xifra

90

avals són els que necessitarà cada precandidat per poder-se presentar a les primàries per rellevar Albiol.

La data

30-10-07

Votaran els precandidats i els compromissaris en una elecció que culminarà al congrés del 10 de novembre.

s'iniciarà el 15 i 16 d'octubre, amb la presentació d'avals de precandidatures, amb el requeriment d'un mínim de 90. El 18 d'octubre es farà la proclamació de candidatures i, si hi ha més d'un candidat, s'iniciarà la campanya del 19 al 29 d'octubre. L'endemà, el 30 d'octubre, se celebrarà la votació en primera volta dels candidats i dels compromissaris del congrés en un procés pilotat pel vicesecretari territorial, Josep Llobet, i el 10 de novembre es produirà la segona votació, durant un congrés extraordinari.

Fernández és de moment l'únic que ha manifestat públicament la voluntat de liderar els populars, tot i que també sona el nom de Dolors Montserrat. En qualsevol cas, la intenció, com va deixar clar Casado mateix, és "reactivar" el partit a Catalunya perquè s'erigeixi en el "referent constitucionalista", davant la puixança de Cs. En aquesta carrera per veure qui és més de dretes i espanyolista, Casado va comparar l'actualitat catalana amb el que va viure el partit al País Basc, tot i que després va matisar que "afortunadament no hi ha terrorisme", però sí "violència". També va atribuir a Terra Lliure "200 assassinats", tot i que després va puntualitzar que volia dir atemptats. Al ja tradicional discurs del colpisme independentista que obliga a tornar a aplicar l'article 155, i després de recordar diversos episodis "d'apartheid laboral, educatiu i familiar" que pateixen militants i dirigents del PP, va lloar la figura d'Albiol, "un referent en la resistència a la xenofòbia i el supremacisme del nacionalisme". ■

El jutge manté confinada Tamara pels "actius" CDR

M. Piulachs
BARCELONA

El magistrat del jutjat central 6 de l'Audiència Nacional, a Madrid, ha desestimada la petició de l'activista Tamara Carrasco perquè li retiri la mesura cautelar de "prohibició de deambular fora de la localitat del seu municipi", Viladecans. L'argument del jutge Manuel García Castellón, compartit pel fiscal, és que Carrasco ha de continuar confinada al seu poble, excepte per anar a treballar o per qüestions de salut, perquè "continua activa l'activitat dels CDR", els anomenats Comitès de Defensa de la República.

Carrasco, amb el seu advocat i exdiputat de la CUP, Benet Salellas, va denunciar ahir, a Viladecans, aquesta limitació de drets. A l'estiu, el jutge tampoc no li va permetre anar a veure la seva mare convalescent. "És una contradicció molt gran, perquè la causa continua a l'Audiència Nacional quan no hi ha una imputació formal per terrorisme. És una causa oberta en espera del que pugui passar en un futur, i Tamara és una mena d'ostatge per condicionar el que puguin fer els CDR", va denunciar Salellas, i hi va afegir: "És un ús polític de l'administració de justícia que no té res a veure amb el dret penal", a més d'insistir que la causa hauria d'anar a un jutjat d'instrucció d'on van passar els fets. ■

Borrell veta Torra a la Unió per la Mediterrània

Redacció
BARCELONA

El ministre d'Exteriors espanyol, Josep Borrell, va admetre ahir sense cap mena de mania que va vetar el president català Quim Torra a la reunió de la Unió per la Mediterrània (UpM) a Barcelona per "no donar-li un escenari"

per "vilipendiar el bon nom d'Espanya" i per evitar que "distorsionés" la trobada. El ministre va dir que Torra no pot esperar que se'l convidi si "fa xantatge" al president espanyol Pedro Sánchez exigint un referèndum d'autodeterminació a canvi del suport al seu govern o "es converteix en el cap dels

agitadors del carrer". "Si fa tot això, no pot esperar que se'l convidi a un acte protocol·lari on, per raons merament protocol·làries, la seva presència no és imprescindible", va concloure. Segons Borrell, l'expresident Carles Puigdemont va assistir a l'última reunió perquè es va convidar ell mateix. ■

Josep Borrell, a l'esquerra, durant la celebració del fòrum ahir a Barcelona ■ EFE